

Arrest

nr. 248 866 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij herhaalt eerdere verklaringen en stelt opnieuw dat zij vreest dat zij en haar kinderen omwille van haar bekering tot het christendom zullen worden gedood bij terugkeer naar Irak. Haar moeder zegt dat de stammen vastberaden zijn haar en haar kinderen te doden. Er zou nu een beloning zijn uitgelooft aan de persoon die haar vindt en doodt. In een nieuwe poging om haar bekering tot het christendom te staven, stelt zij dat zij regelmatig naar een kerk in Vilvoorde gaat waar men Arabisch spreekt. Zij zouden haar voor corona een bijbel gegeven hebben en zij zou deze gelezen hebben. Na corona zou zij er één in het Arabisch gekregen hebben. Om te bewijzen dat zij veel contact had met die kerk legt zij kopieën van twee attesten van deze kerk (de "Arabische kerk van Vilvoorde") neer, één van 21 februari 2020 – vóór de coronacrisis – en één van 5 juli 2020.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. De veiligheidssituatie in haar regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 205 356 van 15 juni 2018.

De commissaris-generaal besloot dat haar tweede verzoek niet-ontvankelijk was omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van haar bekering tot het christendom en evenmin aan het feit dat iemand in Irak zou denken dat zij werkelijk bekeerd was. De veiligheidssituatie in haar regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 231 634 van 22 januari 2020.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster stelt dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus.". De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en

dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoekster betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen omtrent haar voorgelegde documenten uit de bestreden beslissing: "U stelt met name dat u regelmatig naar een kerk in Vilvoorde gaat waar men Arabisch spreekt, dat zij u voor corona een bijbel gaven die u las en dat u na corona van hen een bijbel in het Arabisch kreeg (Verklaring volgend verzoek, 17 juli 2020, punt 17). Ter ondersteuning daarvan legt u kopieën van twee attesten van de Arabische kerk van Vilvoorde neer. U stelt met deze documenten te willen aantonen dat u veel contact hebt met de kerk (Verklaring volgend verzoek, 17 juli 2020, punt 18). Het is merkwaardig dat het hier louter kopieën betreft die uw zoon per e-mail ontvangen zou hebben (Verklaring volgend verzoek, 17 juli 2020, punt 18). Nochtans mag worden verwacht dat u, gezien de vele contacten die u met deze kerk stelt te hebben, originele documenten zou neerleggen. U stelt dat dit omwille van corona is (ibid.). Behalve een naam en het adres van de kerk staan er echter zelfs geen contactgegevens op de attesten. In het beste geval staven deze uitermate summiere en inhoudsloze attesten, die duidelijk op uw vraag en op vraag van uw kinderen werden opgesteld, enkel dat u gekend bent door de Arabische kerk van Vilvoorde. In geen geval blijkt hieruit dat u veel contacten hebt met de kerk of dat u of uw kinderen werkelijk en overtuigd deel uitmaken van de geloofsgemeenschap. Op zich impliceert het contacten hebben met of bezoeken van een kerk trouwens niet dat men bekeerd is of moet zijn. Deze verklaringen en stukken zijn derhalve onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt."

Het algemeen verwijzen naar artikels over o.a. afvalligheid in Irak, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat deze informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 december 2020, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens kan zijn met het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan haar relaas en vrees in een vorig verzoek, maar nu haar relaas wel wordt ondersteund door objectieve documenten, deze niet worden aangenomen met het argument dat het relaas ongeloofwaardig is en de stukken de ongeloofwaardigheid niet kunnen omkeren. Verzoekende partij benadrukt dat bewijzen in rekening moeten gebracht worden en samen moeten beoordeeld worden met de verklaringen. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat het logisch is dat het relaas in het vorig en huidig verzoek hetzelfde is aangezien zij de waarheid heeft verteld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot algemene opmerkingen, beschouwingen en kritiek zonder dat zij evenwel concreet ingaat op, laat staan concrete en dienstige argumenten met betrekking tot de in de beschikking van 8 december 2020 opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Verzoekende partij stelt dat het logisch is dat het relaas in het vorig en huidig verzoek hetzelfde is aangezien zij de waarheid heeft verteld. De Raad verwijst aangaande haar relaas uit haar vorig verzoek naar hetgeen in het kader van haar vorig verzoek bij 's Raads arrest nr. 231 634 van 22 januari 2020, werd vastgesteld, met name:

“De Raad wijst er in eerste instantie op dat de bekering tot het christendom door een moslim een ingrijpende gebeurtenis is en dat redelijkerwijs mag verwacht worden dat de bekeerling op een coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn bekering kan aantonen. De kennis van verzoekende partijen over het christendom is minimaal, zoals toegelicht in de bestreden beslissing, zodat zij de oprechtheid van hun bekering niet aannemelijk maken. Immers, zo een flagrant gebrek aan kennis over het christendom valt niet te rijmen met een bekering van de islam naar het christendom. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die dit flagrant gebrek aan kennis verklaren of vergoelijken.

Bovendien dient te worden hernomen dat het niet enkel op basis van de verzoekende partijen hun beperkte kennis omtrent het christendom is dat geen geloof wordt gehecht aan de oprechtheid van hun bekering, maar ook op basis van een aantal andere vaststellingen zoals (i) verzoekende partijen niets over hun bekeringsproces hebben verteld ten tijde van hun eerste verzoek, hoewel zij zich toen reeds zouden hebben bekeerd, (ii) het feit dat zij ook al sinds hun aankomst in België in 2015 hebben geweten dat hun broer/oom christen was, maar hier ook niets hebben over gezegd tijdens de interviews in verband met hun eerste verzoek hoewel er toen gevraagd werd of iedereen in hun familie sjiitisch moslim is en er toen ook over hun oom/broer en zijn vrees ten aanzien van Irak gesproken is, (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet had geprobeerd zich te laten dopen vóór zijn eigenlijke doop in juli 2018, (iv) verzoekster in verschillende kerken vroeg om zich te laten dopen, en (v) verzoekster ook steeds het belang van het kunnen “bewijzen” van haar bekering vermeldt. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat iemand in Irak op de hoogte is van hun bekering, en dat zij verzoekende partijen – onafgezien van het feit dat hun bekering onoprecht is – hierom zouden vervolgen. Verzoekende partijen brengen geen argumenten aan ter weerlegging ervan.

Gelet op voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers hun oprechte bekering tot het christendom, noch aan het feit dat iemand in Irak zou denken dat zij werkelijk bekeerd zijn.”. Verzoekende partij brengt in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan voorgaande vaststellingen te tornen.

De Raad herneemt verder de grond in voormelde beschikking waar met betrekking tot de door verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte documenten het volgende wordt vastgesteld: *“6. Verzoekster betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen omtrent haar voorgelegde documenten uit de bestreden beslissing: “U stelt met name dat u regelmatig naar een kerk in Vilvoorde gaat waar men Arabisch spreekt, dat zij u voor corona een bijbel gaven die u las en dat u na corona van hen een bijbel in het Arabisch kreeg (Verklaring volgend verzoek, 17 juli 2020, punt 17). Ter ondersteuning daarvan legt u kopieën van twee attesten van de Arabische kerk van Vilvoorde neer. U stelt met deze documenten te willen aantonen dat u veel contact hebt met de kerk (Verklaring volgend verzoek, 17 juli 2020, punt 18). Het is merkwaardig dat het hier louter kopieën betreft die uw zoon per e-mail ontvangen zou hebben (Verklaring volgend verzoek, 17 juli 2020, punt 18). Nochtans mag worden verwacht dat u, gezien de vele contacten die u met deze kerk stelt te hebben, originele documenten zou neerleggen. U stelt dat dit omwille van corona is (ibid.). Behalve een naam en het adres van de kerk staan er echter zelfs geen contactgegevens op de attesten. In het beste geval staven deze uitermate summiere en inhoudsloze attesten, die duidelijk op uw vraag en op vraag van uw kinderen werden opgesteld, enkel dat u gekend bent door de Arabische kerk van Vilvoorde. In geen geval blijkt hieruit dat u veel contacten hebt met de kerk of dat u of uw kinderen werkelijk en overtuigd deel uitmaken van de geloofsgemeenschap. Op zich impliceert het contacten hebben met of bezoeken van een kerk trouwens niet dat men bekeerd is of moet zijn. Deze verklaringen en stukken zijn derhalve onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.”*. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat bewijzen in rekening moeten gebracht worden en samen moeten beoordeeld worden met de verklaringen, wijst de Raad erop dat in het kader van haar huidig volgend verzoek wel degelijk rekening wordt gehouden met zowel de door haar afgelegde verklaringen als met de stukken die zij bij huidig volgend verzoek neerlegt, doch vastgesteld wordt dat die elementen geenszins van aard zijn om de in het kader van haar vorig verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van de oprechtheid van haar bekering tot het christendom en van het feit dat iemand in Irak zou denken dat zij werkelijk bekeerd was, te kunnen herstellen.

De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. *In casu* werd wel degelijk en nauwgezet een onderzoek gevoerd naar de door verzoekende partij bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming nieuw bijgebrachte elementen, doch, zo benadrukt de Raad, wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar bijkomende verklaringen en neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet vermogen om te buigen.

Met haar algemene opmerking dat zij het niet eens kan zijn met het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan haar relaas en vrees in een vorig verzoek, maar nu haar relaas wel wordt ondersteund door objectieve documenten, deze niet worden aangenomen met het argument dat het relaas ongeloofwaardig is en de stukken de ongeloofwaardigheid niet kunnen omkeren, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij op generlei wijze de verschillende concrete vaststellingen op grond waarvan wordt geconcludeerd dat zij bij haar huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen voorlegt en er evenmin feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS